

ministrationens Stilling og Værdighed overfor Udlandet, saaledes som det vil blive Tilfældet, hvis man nedsætter Bevillingen til 1/2 Mill. Kr.? Alene af den Grund mener jeg, det er ganske givet, at vi ikke kan stemme for denne Del af Ændringsforslaget, thi derved vilde vi bringe vor Statsstyrelse i en Situation, som Lovgivningsmagten ikke kan være bekendt.

I det sidste Afsnit af Ændringsforslaget foreslaas der, at det Beløb, som det ærede Medlem mener vi kan anvende, skal fordeles over de 6 kommende Finansaar med 1/6 om Aaret, og saa tilføjer det ærede Medlem: med Tilslutning fra Tingenes Finansudvalg, og dette gør det ærede Medlem, fordi det ærede Medlem ikke paa nærværende Tidspunkt er i Stand til at se, hvorledes Krisen eventuelt vil udvikle sig. Det ærede Medlem er altsaa inde paa den Tankegang, at en Institution som Hær og Flaade i alle Forhold direkte skal rette sig efter Statens økonomiske Evne. I denne Forbindelse vil jeg gerne stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Hvis det lykkes det ærede Medlem at faa gennemført det Lovforslag, der er opført som næste Sag paa Dagsordenen, er det saa ikke det ærede Medlems Mening, at den Hær og den Flaade, nej undskyld, det Vagtværn og den Statsmarine, der bliver Resultatet af Loven, og som skal udrustes med forskelligt Materiel, virkelig skal have, hvad der er forudsat, eller skal Anskaffelsen af dette Materiel rette sig efter, hvorledes Statens økonomiske Evne er i det enkelte Aar? Jeg tror, at selv et saadant Værn ogsaa efter det ærede Medlems Opfattelse til enhver Tid maa forsynes med det Materiel, som forudsættes i selve Loven, og det er ikke andet eller mere, der her kræves af de Partier, som vil stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg vil derfor henstille til det høje Tings Medlemmer, at de stemmer imod det stillede Ændringsforslag og stemmer for Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra det høje Folketing, efter at Ændringsforslaget er forkastet.

Veistrup: Ja, det var altsaa atter, om jeg saa maa sige, et Haab, der brast. Jeg havde tænkt mig, at naar jeg havde mindet den ærede Ordfører (Maegaard) og i det hele taget de to Partier, som støtter Regeringen, om de Udtalelser, de har fremsat den ene Gang efter den anden under de forskellige Lovforslags Behandling her i Landstinget, vilde de have sagt: Ja, vi er sindet at tage Konsekvensen af disse Udtalelser og er villige til at gaa med til en saadan Nedsættelse, som Pristallet og Pari-

kronen berettiger til paa dette Omraade. Naar den højtærede Minister begyndte at raillere over, at Socialdemokraterne ikke har fundet sig foranlediget til at være Medforslagsstillere, skal jeg sige, at for saa vidt dette skulde hindre den højtærede Minister i at slutte sig til Ændringsforslaget, er der ikke noget som helst til Hinder for, at Socialdemokratiet — det føler jeg mig overbevist om — vil være Medforslagsstiller til Ændringsforslaget; Socialdemokratiet gik sikkert gerne med hertil, hvis det kunde foranledige, at man fik større Tilslutning til Ændringsforslaget, end der ellers er Mulighed for.

Naar den højtærede Minister saa udtalte, at jeg havde citeret disse mange Udtalelser, fordi min Samvittighed følte sig besværet, vil jeg sige, at Citaterne havde ganske vist noget med Samvittighed at gøre, men det var den højtærede Ministers Samvittighed, jeg vilde vække. Jeg vilde nødigt have, at den højtærede Ministers Samvittighed ikke skulde være i Orden overfor gamle og syge, og jeg vilde gerne prøve paa at faa ham til for hans Samvittigheds Skyld at ræsonnere saaledes: det er soleklart, at naar vi skærer ned paa Udgifterne til gamle og syge og arbejdsløse, maa vi ogsaa skære ned paa de militære Udgifter. Jeg tror altsaa, at den højtærede Minister tog fejl med Hensyn til sin egen og min Samvittighed. Det var i hvert Fald min Hensigt at røre ved den højtærede Ministers Samvittighed.

Naar den højtærede Minister hævdede, at mit Parti ikke havde megen Respekt for Parikronen, hvilket vi Gang paa Gang havde vist, vil jeg svare, at dette er ganske urigtigt. Vi har stillet vore Forslag, og jeg tror, at hvis den højtærede Minister vilde gennemføre dem, vilde vi naa til Besparelser, der androg mindst det Beløb, som den højtærede Minister og denne Regering stiller Forslag om. Vi ønsker at tage Besparelserne paa en anden Maade end Regeringen og de Partier, som støtter den, men om selve Beløbet er vi for saa vidt enige. Gang paa Gang har vi hævdet, at vi maatte have Respekt for Parikronen, og vi har gjort det paa et langt tidligere Tidspunkt end andre, idet vi har foreslaaet at indføre Besparelser paa forskellige Omraader, Takstnedsættelser o. s. v. — det er noget, jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa, det ved ærede Medlemmer, ogsaa den højtærede Minister, meget vel.

Saa sagde den højtærede Minister, at hvis vi endda vilde gaa med til de 16 Mill. Kr., der blev tilbage, kunde der maaske